

jo viser, at der finder det uheldige Forhold Sted, at Fiskeet efter den gjældende Ret fortoldes med 16 St. pr. Pd. Det er aabenbart, at det er en Ordning, som Fisterne med Rette kunne reise Indvendinger imod, og der er ingen indenlandsk Industri, som forurettes ved Toldens Medsættelse, da disse forskellige Ret ikke laves her i Landet, men derimod i Hertugdømmerne. Vi have derfor efter Aftale med den høitærede Finantsminister tilladt os at stille det Forslag, at disse forskellige Fiskegarn og Fiskeet fortoldes efter Materialet, saa at de altsaa henholdsvis komme ind under Position 82 og 84, saaledes at Tolden bliver henholdsvis 1 og 6 Ore pr. Pd., hvilket altsaa netop i Virkeligheden er at fastholde Principet om, at det kun er Materialet, som det kommer an paa. — Vædringsforslaget under Nr. 26 er ligeledes stillet efter Aftale med den høitærede Finantsminister og sigter til at afhjælpe den Ubilighed, som vil fremkomme, dersom Sække eller Sækkelærred skulle fortoldes, medens den fremmede Fabrikant ikke svarer Told af den Emballage eller de Sække, hvori han indfører sine Varer, og det er særlig af Hensyn til de forskellige indenlandske Fabrikker, saasom Saltværker, Gjødningsfabrikker etc., at vi have fundet, at der var Anledning til at afhjælpe dette ubillige Forhold. Vi have tænkt os forskellige Muligheder, men ere tilsidst havnede i den, at Sækkelærred af den Bestaafenhed, som Forslaget omtaler, skal være toldfrit. — Forslag Nr. 27 betragter jeg som afgjort ved Afstemningen over Vædringsforslag Nr. 1, som var begyndt i, at vi foreslog Tolden for Silke og Halosilke forhøjet fra 4 til 5 Kr. og fra 2 Kr. 66 Ore til 3 Kr.; jeg skal derfor ikke indlade mig videre herpaa. — Nr. 28 kunde nok se noget behynderligt ud paa Forhaand i Betragtning af, at vi have proklameret Principet om Raastoffernes Frihed, men som det høje Thing vil se, er der her det eienommelige Forhold tilstede, at den største Del eller en meget stor Del af dem, som skulle nyde godt af Raastoffernes Toldfrihed, selv andrage om, at Tolden maa bevares. Det vil ses af Bilag Nr. 20, at en stor Mængde, maaſte alle Landets Kobbersmede, andrager om, at Tolden paa Kobber og Yellowmetal maa blive bibeholdt, idet de frygte for, at ellers Frederiksværks Bæltværk, som nu forsyner dem, maa blive nedlagt, „da den Fordel“ — tilføie de — „vi have ved Strax at kunne faae enhver Bestilling hurtig udført her i Landet og altid at kunne blive af med det gamle Kobber til en god Pris, rigelig opveier den 5 eller 6 Ore lavere Pris pr. Pd., som Ophævelsen af Tolden mulig vilde medføre“. — Naar saaledes hele den store Mængde af Kobbersmede finder sig bedre tjent med at have denne Fabrik her i Landet og nyde de Fordele, der ere forbundne med saaledes at

kunne sende Bestillinger og faae dem expederede i det Maal og paa den Maade, de ønske det, at kunne afhænde det gamle Metal og give det i Betaling, kort sagt finde sig bedre tjente med denne Ordning, saa have vi ment, at det vilde være rimeligt at imødekomme dette Andragende, og vi have derfor stillet Forslag om at undtage Kobber og Yellowmetal, som saa atter drager Mæssing efter sig af Hensyn til, at Finantsministeren gjorde opmærksom paa, at de ikke vilde kunne skjæles. Dette er Begrundelsen for Vædringsforslaget, som jeg tillader mig at anbefale. — Vædringsforslag Nr. 29 er stillet af et Mindretal; jeg skal derfor foreløbig ikke komme ind derpaa. — Nr. 30 er derimod stillet af et Flertal og gaar ud paa en Forhøielse af Tolden paa Position 104 fra 12 Ø. til 16 Ø. Det er begrundet i et Andragende fra en stor Mængde Metalvarefabrikanter, Blikkenslagere, Gjørtlere osv., der endogſaa andrage om en ikke saa lidt forhøiet Told, og vi have da ment, at det turde være betænkeligt endogſaa at gaa ned under den nu bestaaende Satz. Ganſte vist kan man henviſe til, at Raastofferne til en vis Grad gjøres toldfri, men for det Første er der at bemærke, at Plader og Blik af Kobber, Mæssing og Yellowmetal beholde denne Told, hvis vort Vædringsforslag gaar igjennem, og dernæst er det ogsaa et Spørgsmaal, om virkelig denne Toldfrihed for Raastofferne kan gaane de enkelte Haandværkere, som jo kjøbe i smaa Partier. Derfor have vi indtil videre ment, at det vilde være rigtigere at blive staaende paa dette Punkt i det Væsentlige ved den hidtil gjældende Told af 16 Ore. — Dernæst følger et meget indgribende finansiellet Forslag om at ophæve Tolden paa Stenolie. Det er en af de almindelige Forbrugsartikler, som Flertallet i Udvalget har været enigt om at anfæ det for ønskeligt blev toldfri. Den spiller en stor Rolle i Samsfundets Husholdning; det er opgivet, at Indførselen deraf har udgjort omtrent 19 Millioner Rind gærlig, og den kjøbes i Partier, hvorefter det kan forudsættes, at Toldfriheden vil komme de enkelte Forbrugere tilgode. Tolden udgjør derhos en forholdsvis stor Del af Værdien; Oliemøllerne opgive den for Petroleums Vedkommende til 20 pCt. Der foreligger saaledes efter Flertallets Skøn alle Betingelser for at gjøre den toldfri, tilmed da man vel nok kan gaa ud fra, at den forbruges ikke saaledes, at Forbruget stiger i samme Forhold som Velhavenheden, men Haandværkeren skal have sit Værksted oplyst, og Familien skal have sit Værelse oplyst, for ikke at tale om den Petroleum, der mulig bruges i Kjøkkenet, til Røining, hvilket Altsammen medfører, at denne Artikel forbruges i et nogenlunde ligeligt Forhold i alle Samsfundsklasser. Vi have derfor ment, at det